

Seng, var det, at Mortensen kom op til ham og gav ham hans Straf. Det er altsaa det, der var Anledning til hans første Straf paa Flakkebjerg efter Valdemar Jepsens egen Forklaring, og jeg synes egentlig, at man ikke kan sige andet, end at det var velfortjent, at han fik en Straf. Om den Straf, han fik, er der for øvrigt Strid og Usikkerhed; han opgiver selv i Forhøret, at han fik ca. 50 Slag, det ærede Medlem opgav her i Tinget ca. 40 Slag; der er forskellige Meninger derom ogsaa i Forhørene, hvor der er en Del, der opgiver et mindre Antal Slag. Men hvis han har faaet disse 50 Slag, er det godt muligt, at der her er et Tilfælde, hvor Mortensen er gaaet for vidt, hvor han har givet ham mere, end han skulde. Men efter alt, hvad der er gaaet forud, kan man dog ikke dermed karakterisere Mortensen som en Mand, der aldeles ikke kan være Børneopdrager, og det var heller ikke Valdemar Jepsens egen Mening; hans Mening om Mortensen fremgaar af følgende: Jepsen forklarer yderligere, at han kun er bleven slaaet to Gange af Forstanderen og ingen Skåde har taget af Slagene. Forstanderen slog aldrig, uden at han havde Grund til det, men han blev hidsig og slog da mere, end det var rigtigt efter Valdemar Jepsens Skøn. I øvrigt synes han, at Forstanderen var en god Mand, der tog sig af Drengene, men maaske var for tilbøjelig til at opvarte dem med Vitigheder.

Det er denne mishandlede Drengs Forklaring om Forstanderen og hans Opfattelse af ham, og det er det, som gaar igennem alle Forklaringerne: at Mortensen i Virkeligheden er en god Mand, som er god mod Drengene, som ikke straffer meget tidt, men som undertiden, naar han straffer, gør det mere eftertrykkeligt, end det kan være rigtigt efter Drengenes Skøn og maaske i enkelte Tilfælde ogsaa efter mit Skøn. Som sagt, efter hvad der er oplyst under disse Afhøringer, staar det mig ganske klart, at hele denne Sag er bleven alt for stærkt pustet op, og at der navnlig, efter at Strafferegulativet for Opdragelsesanstalterne nu er udfærdiget, og efter at Overværgeraadets Formand er bleven anmodet om særlig at følge Forholdene paa Flakkebjerg, ikke er nogen som helst Grund for dem, der skulle have Børn paa en Opdragelsesanstalt, til mindre at sende dem til Flakkebjerg end andetsteds hen. Sagen er jo ogsaa den, at vi ere jo ikke saa overordentlig flot kørende med Hensyn til Opdragelsesanstalter, at vi kunne sige

uden tilstrækkelige Grunde: denne eller hin Opdragelsesanstalt ville vi ikke have noget at gøre med. Det staar jo saaledes, at den Opdragelsesanstalt af strengere Natur, som Staten skal oprette, har man jo først kunnet naa at gøre Forslag om paa den foreliggende Finanslov. Jeg tror derfor, det vil være i alle Parterers velforstaaede Interesse at stemme Angrebene paa denne Opdragelsesanstalt noget ned, og navnlig tror jeg slet ikke, det er i Børnenes Interesse, at man ved slige Angreb vækker en Uroens Aand iblandt dem, som meget let kan forlede dem til i deres Ungdommelighed at begaa Handlinger, der drage Revselse ned over deres Hoveder, som de kunde undgaa, hvis man vilde lade Opdragelsesanstalterne være i Fred.

Jeg har saa endnu en Sag at omtale. Det er det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) rejste angaaende et Mellemværende mellem Justitsministeriet og Københavns Sundhedskommission vedrørende nogle Vandklosetter i Bygninger ude paa Østerbro. Det ærede Medlem gav en Fremstilling af Sagens Gang, ledsaget af Datoer, som jeg ikke har noget, i alt Fald for saa vidt Datoerne angaar, at indvende imod. Jeg er meget glad over, at han nævned alle disse Datoer, fordi det høje Ting deraf vil se, hvilken for de byggende utaalelig Langsomhed der gaar gennem den københavnske Sundhedskommission, noget, som jo ogsaa ved denne Lejlighed er blevet paatalt af Justitsministeriet, hvilket er et af de Punkter, man ved en offentlig Forhandling paa et andet Sted har forekastet mig. Naar man ved, hvilken Betydning det har for den, der skal bygge, at faa Afgørelser, hvad enten de gaa i den ene eller den anden Retning, hurtigt, vil det høje Ting ogsaa let kunne forstaa, hvad alle disse Datoer, som det ærede Medlem selv fremdrog, vise i Retning af ganske utiladelig Langsomhed fra Sundhedskommissionens Side.

Jeg har med Hensyn til denne Fremstilling af Tidsfølgen kun en eneste Bemærkning at gøre til det ærede Medlem, eller maaske det er til det ærede Bureau. Han taler nemlig Spalte 911—12 om en Skrivelse fra Sundhedskommissionen af 22. Februar, som Justitsministeren har svaret paa den 26. Februar, og derom siger det ærede Medlem efter Fortrykket: „Altsaa ret ekspedit, mod Sædvane meget hurtigt“. Jeg var desværre forhindret i at være til Stede den Aften, det ærede Medlem udtalte sig, jeg vidste ikke, at han